

התעלול

מ. זושצ'נקו
צייר ס. פוליאקוב

עובר האורח התכופף, לקח את החבילה, הוריד את הניר, וכשראה את הקופסה שמח עוד יותר. והנה פתח את המכסה. הצפרדע שלנו, שלא שמחה לשבת בחושך, קפצה מהקופסה ישר על היד שלו.

הוא צעק בהפתעה וזרק את הקופסה מה שיותר רחוק.

אנו עם לילה צחקנו ושממש התגלגלנו בדשא. וצחקנו כל כך חזק שהאיש הביט בכווננו, ראה

אחותי לילה ואני לקחנו פעם קופסת ממתקים ריקה, ושמנו בה עכביש וצפרדע. אחר כך עטפנו את הקופסה בניר נקי, קשרנו בסרט צבעוני רחב ושמנו את החבילה על המדרכה מול המטע שליד בתינו. כאילו מישהו איבד את החבילה.

אחרי ששמנו את החבילה על המדרכה הסתתרנו בין השיחים שבמטע, מעבר לגדר, ומתאפקים כדי לא לצחוק חכינו לראות מה יקרה.

והנה בא מישהו.

הוא רואה את החבילה ונעצר. שמח על המציאה וממש שפשף את ידיו. בוודאי. הוא מוצא קופסת ממתקים - זה לא קורה לעתים קרובות בעולם הזה.

אנו עם לילה עצרנו את הנשימה והסתכלנו מה יהיה הלאה.

אותנו אחרי הגדר והבין את הכל.
ומיד הוא קפץ מעל הגדר והתחיל לרדוף אחרינו

כדי לתפוס אותנו.
שנינו התחלנו לברוח דרך המטע הביתה. אלא

שאני מעדתי על איזו גבשושית ונפלתי על
הדשא. והאיש תפס אותי באוזן ומשך חזק.
התחלתי לבכות בקול רם. הוא נתן לי עוד שתי
סטירות ובשקט עזב את המטע.
מתייפח החזקתי את האוזן הכואבת, באתי אל
ההורים וסיפרתי מה קרה.
אמא רצתה מיד לקרוא לשוטר המקוף שיתפוס
את האיש ויעצור אותו. אבל אבא התנגד. הוא
אמר לאמא "אל תקראי לשוטר. לא צריך לעצור
את עובר האורח. נכון, זה לא יפה שהוא משך
את מישה באוזנו, אבל אילו אני במקומו, הייתי
עושה אותו הדבר."
אמא שמע זאת, התרגזה ואמרה לאבא "אתה
אנוכי איום!"
גם לילה ואני כעסנו על אבא אבל לא אמרנו
דבר. אני רק שפשפתי את האוזן ובכיתי. וגם
לילה בכתה. ואז אמא לקחה אותי על הידיים
ואמרה לאבא "במקום לרדוף אחרי האיש הרע
הבאת את הילדים כדי בכי. מוטב שתסביר להם
למה עשו דבר רע. אני לא רואה זאת כך. זה
היה רק משחק ילדים."
אבא לא ידע מה להשיב לה. הוא רק אמר

"הילדים יתבגרו ויבינו בעצמם למה זה רע."

עברו שנים. עברו חמש שנים, עשר שנים, ובסוף שתים-עשר שנה. עברו שתים-עשר שנה ואני נעשיתי מילד קטן לסטודנט צעיר, בן שמונה-עשר. את מקרה הילדות הזה בוודאי שכחתי. מחשבות מעניינות יותר מילאו את ראשי. אך הנה מה קרה. באביב, אחרי כל הבחינות, נסעתי לקווקז. באותו זמן סטודנטים רבים היו משיגים עבודה כלשהי ונסעו כל אחד לדרכו. ואני מצאתי עבודה כמבקר כרטיסי נוסעים ברכבת. הייתי אז סטודנט עני ולא היה לי כסף. וברכבת יכולתי לקבל נסיעה חינם לקווקז וגם שכר. ולכן לקחתי את העבודה. ונסעתי. אבל קודם הייתי צריך להתייצב בעיר רוסטוב, כדי לגשת למשרד הרכבות ולקבל שם כסף, מסמכים וצבת לניקוב הכרטיסים. אבל הרכבת איחרה. ובמקום בבוקר, הגעתי לרוסטוב בחמש

לפנות ערב.

מסרתי את המזוודה שלי בתחנת הרכבת לשמירה, ובחשמלית נסעתי למשרד. הגעתי לשם והשומר אומר לי "לצערי הרב איחרת, איש צעיר. המשרד סגור." "איך זה" אמרתי "סגור. אני צריך לקבל כאן לכסף ומסמכים." והשומר אומר "כולם הלכו כבר. בוא בעוד יומיים." "איך זה - בעוד יומיים? אז מוטב שאבוא מחר." והשומר אומר "מחר חג, במשרד לא עובדים. תבוא בעוד יומיים ותקבל כל מה שנחוי." יצאתי לרחוב. עמדתי שם. לא ידעתי מה לעשות. לפניי יומיים. בכיס אין לי כסף - רק שלוש קופייקות נשארו לי. והעיר זרה, אינני מכיר כאן איש. ואיפה ללון אינני יודע. רצתי לתחנת הרכבת כדי להוציא מהמזוודה שלי מעיל או בגד כלשהו ולמכור בשוק. אך שם אמרו לי "קודם תשלם עבור שמירת המזוודה, אחר כך תוכל לקחת אותה ולעשות מה שתרצה אתה." אבל מלבד שלוש קופייקות לא היה לי כלום ולא

יכולתי לשלם עבור השמירה. יצאתי לרחוב עוד יותר מייואש.

לא, היום לא הייתי מתייאש כל כך. אבל אז התייאשתי. אני הולך ברחוב, אינני יודע לאן, ומתאבל.

הלכתי כך ברחוב ופתאום אני רואה על המדרכה - מה זה? ארנק קטן, עשוי בד צבעוני. וכנראה לא ריק, אלא מלא כסף.

מיד עצרתי. מחשבות שמחות עברו פתאום בראשי. כבר ראיתי את עצמי ליד שולחן עם כוס קפה ולחמנייה, ואחר כל בבית מלון במיטה, עם טבלת שוקולד ביד.

עשיתי צעד אל הארנק, והושטתי יד אליו. ובאותו רגע הארנק זז קצת (או שרק נדמה היה לי) והתרחק מהיד שלי.

אני שוב הושטתי את ידי כדי לתפוס אותו. והוא שוב התרחק ממני. קצת יותר. לא חשבתי כלום אלא שוב זינקתי אל הארנק.

ואז, בגן, אחרי הגדר, נשמע צחוק של ילדים. והארנק, קשור בחוט דקיק, נעלם לגמרי מהמדרכה.

ניגשתי אל הגדר. ילדים אחדים התגלגלו בצחוק

על הדשא.

רציתי להתנפל עליהם וכבר תפסתי ביד את הגדר כדי לקפוץ מעליה. אך באותו הרגע נזכרתי במקרה מתקופת ילדותי, ששכחתי כבר מזמן.

פניי האדימו. התרחקתי מהגדר ובצעדים איטיים הלכתי הלאה.

ילדים! הכל עובר בחיים. וגם יומיים אלה עברו. בערב, כשהחשיך כבר, יצאתי מהעיר ושם נרדמתי בשדה..

למחרת קמתי כשהשמש עלתה. קניתי לחם תמורת שלושת הקופייקות שלי, אכלתי ושתיתי מים. וכל היום, עד הערב, טיילתי בעיר. ובערב שוב יצאתי לשדה ושוב לנתי שם. אלא שהפעם ירד גשם ונרטבתי כמו כלב.

למחרת בבוקר עמדתי כבר בכניסה וחיכיתי שיפתחו את המשרד. והנה הוא נפתח. ואני מלוכלך, רטוב ומרופט נכנסתי למשרד.

הפקידים הביטו עלי בחשדנות ובהתחלה לא רצו לתת לי כסף ומסמכים. אבל אחר כך נתנו. ואז מאושר ונקי יותר נסעתי לקווקז.